

Uitspraak Raad van Tucht

Kenmerk RBT:2021:002

klachtnummer 7089.01.08.006.83

uitspraakdatum: 22 februari 2021

Uitspraak van de Raad van Tucht van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag

inzake de klacht van

X. te **XX.** (hierna: klaagster) tegen

Y., kantoorhoudend te **XY.** (hierna: beklaagde)

1. Loop van het geding

1.1 Klaagster heeft op 27 augustus 2019 bij de Raad van Tucht van de Vereniging Register Belastingadviseurs (hierna: de Raad) een klacht ingediend tegen beklaagde voorzien van bijlagen.

1.2 De op grond van artikel 9 van het Reglement Tuchtrechtspraak RB (hierna: het RTRB) voorgestelde mediation is afgewezen.

1.3 Beklaagde op 18 oktober 2019 een verweerschrift ingediend.

1.4 Klaagster heeft een conclusie van repliek met bijlagen ingediend. Beklaagde heeft een conclusie van dupliek met bijlage ingediend.

1.5 De mondelinge behandeling van de klacht heeft op digitale wijze plaatsgevonden te Den Haag op de zitting van de Raad van 24 november 2020. Daarbij zijn verschenen en gehoord klaagster, bijgestaan door A. (hierna: A.) en B. (hierna: B.), alsmede beklaagde bijgestaan door zijn gemachtigde C..

1.6 Van het verhandelde ter zitting zijn op de voet van artikel 12, vijfde lid, van het RTRB geluidsopnamen gemaakt.

2. De vaststaande feiten

Op grond van de stukken van het dossier en hetgeen over en weer door partijen is gesteld en niet of onvoldoende is weersproken, neemt de Raad, als vaststaand, de navolgende feiten en omstandigheden in aanmerking.

2.1 Beklaagde is middels zijn onderneming D. als belastingadviseur

werkzaam te XY. en is als lid van de Vereniging Register Belastingadviseurs (hierna: de Vereniging) als “RB” ingeschreven.

2.2 Klaagster, geboren in 1936, is in het verleden gehuwd geweest met de heer E., geboren in 1933 (hierna: E.). Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren: zoon B. en dochter F. (hierna: F.). Het huwelijk van klaagster en E. is in 1985 door echtscheiding ontbonden. Tot de gemeenschappelijke boedel behoorde een woonworpand XXA. (hierna: XXA.).

2.3 E. is na de echtscheiding hertrouwd met mevrouw G. (hierna: G.). E. is op 10 oktober 2018, na een kort ziekbed, overleden.

2.4 E. exploiteerde een onderneming, aanvankelijk in de vorm van eenmanszaak, op het gebied van autoschadeherstel in het woonworpand XXA. In 1987 heeft E. de onderneming ingebracht in een maatschap met zoon B.. De werkplaats is daarbij in gebruik en genot ingebracht in de maatschap.

2.5 Nadat E. ernstig ziek was geworden met nog slechts een korte levensverwachting, heeft hij zich op 18 mei 2018 tot beklagde gewend met het verzoek de overgang van zijn vermogen naar zijn erfgenamen (G., B. en F.) te begeleiden, met als uitgangspunt het volgen van de wettelijke verdeling. Ook verzocht E. aan beklagde om te onderzoeken of G. na het overlijden van E. recht zou hebben op een sociale uitkering ter voorziening in haar levensonderhoud.

2.6 Nadat beklagde extern advies had ingewonnen met betrekking tot de mogelijke rechten van G. op een sociale uitkering, heeft beklagde aan E. en G. bericht dat geen recht op een dergelijke uitkering bestond. Op 6 juni 2018 heeft beklagde vervolgens aan E. een advies uitgebracht met betrekking tot de overgang van de nalatenschap. Het advies hield in grote lijnen in dat de gehele nalatenschap inclusief het woonworpand XXA. zou overgaan naar G. en dat het maatschapsaandeel van E. om niet zou overgaan naar B.. Deze zou daarbij de werkplaats in XXA. tegen een redelijke huurvergoeding kunnen blijven gebruiken.

2.7 Bij brief van 4 juni 2018 heeft de advocaat van klaagster zich tot E. gewend. Hij schrijft daarin, voor zover hier van belang, als volgt:

“Tot mij heeft zich gewend uw voormalig echtgenote X. (...)

Per vonnis van 29 januari 1985 heeft de Rechtbank Assen de echtscheiding tussen u beiden uitgesproken. (...) Daarbij heeft de rechtbank beslist dat nadat het vonnis in de registers van de burgerlijke stand zal zijn ingeschreven u met cliënte diende over te gaan tot boedelverdeling.

Op 17 mei 1985 is de uitspraak ingeschreven in de registers van de gemeente XY., zodat u per die datum gescheiden bent.

De boedelverdeling heeft echter nimmer plaatsgevonden. U was in gemeenschap van goederen met cliënte gehuwd.

Dit heeft tot gevolg dat de ontbonden huwelijksgoederengemeenschap tussen u en cliënte alsnog dient te worden verdeeld. Cliënte wil daartoe graag alsnog overgaan. (...)

Peildatum voor wat betreft de samenstelling en omvang van het vermogen is krachtens de wet de datum van echtscheiding, 17 mei 1985. (...)

Voor wat betreft de samenstelling en omvang van het vermogen op het moment van echtscheiding is bekend dat er in iedere geval sprake is van een woning en bedrijfspand XXA.

(...)”

2.8 Naar aanleiding van de brief van de advocaat van klagster heeft E. op 8 juni 2018 contact opgenomen met beklagde en hem daarover geïnformeerd. Dat het woonwerkpand XXA. nog gemeenschappelijk eigendom was van E. en klagster was niet eerder bekend bij beklagde.

2.9 Op 11 juni 2018 heeft klagster beklagde benaderd, en op 13 juni 2018 heeft een bespreking tussen klagster en beklagde plaatsgevonden. Klagster heeft daarbij aan beklagde aangegeven dat het haar wens was dat een oplossing zou worden gevonden waarbij B. in de werkplaats zou kunnen blijven werken. Zij heeft beklagde verzocht haar daarbij te willen adviseren. Tot de stukken van het geding behoort een niet ondertekende opdrachtbevestiging van 19 juni 2018.

2.10 Op 22 juni 2018 heeft beklagde advies ingewonnen bij een externe deskundige, H. (hierna: H.) van HA. te J.. Deze adviseerde in haar brief van 6 juli 2018 aan beklagde kortgezegd, om de woning toe te delen aan E. tegen een vorderingsrecht voor klagster en de overdracht van het maatschapsaandeel aan B. in een testament vast te leggen.

2.11 Daarop is een notaris (hierna: de notaris) benaderd en op 13 juli 2018 heeft beklagde E. en G. vergezeld bij het bezoek aan de notaris om een en ander vast te leggen in testamentaire regelingen.

2.12 Op dezelfde dag, 13 juli 2018, om 16.34 uur belde H. beklagde met de mededeling dat uit het overleg dat zij met de notaris had gehad naar voren was gekomen dat zich een civielrechtelijke bijzonderheid had voorgedaan in de zaak van klagster en E.. Er was – aldus H. – op 14 maart 2013 een ruilverkaveling geweest waardoor E. enig eigenaar van de woning was geworden en klagster een vordering had verkregen. Die vordering van klagster zou inmiddels door tijdsverloop mogelijk verjaard zijn.

2.13 Beklagde heeft naar aanleiding van de opmerkingen van H. per omgaande een concept “vaststellingsovereenkomst” opgesteld, waarin de hoogte van de vordering van klagster werd vastgesteld, doch waarbij klagster zich bereid verklaarde die vordering - van haar aandeel in de waarde van XXA. - teniet te laten gaan onder de voorwaarde dat E. aan B. het recht verleende om de werkplaats in XXA. te blijven gebruiken tegen een door hem en zijn rechtsopvolgers met B. overeen te komen redelijke vergoeding. Klagster krijgt het recht haar vordering alsnog op te eisen indien niet aan de voorwaarde wordt voldaan. De waarde van de woning is daarbij gesteld op de WOZ-waarde voor 2018 (waardepeildatum 1 januari 2017).

2.14 Op 14 juli 2018 heeft beklagde de concept vaststellingsovereenkomst met – onder anderen – klagster, E. en B. gezamenlijk besproken. Direct daarop aansluitend is de

vaststellingsovereenkomst door partijen – waaronder klaagster – ondertekend.

2.15 Bij overeenkomst van uittreden van E. uit de maatschap van 15 juli 2018, zijn E. en B. onder meer als volgt overeengekomen:

“5. Gebruik werkplaats

Zoals is afgesproken in de maatschapsakte krijgt B. [RvT: B.] het recht de werkplaats te huren voorde onderneming voor een periode tot zijn pensionering.

De huurprijs zal worden bepaald aan de hand van een taxatie door een deskundige.”

2.16 Met dagtekening 24 juli 2018 heeft H. de declaratie voor haar werkzaamheden verzonden aan beklaagde. Het betreft een bedrag van € XXX vermeerderd met € XXX. BTW, derhalve in totaal groot € XXX. De omschrijving van de declaratie luidt: “Inzake: D./advies E. c.s.”. De specificatie van de werkzaamheden van H. vermeldt onder meer: “check structuur/afstemmen notariaat/afstemmen huwelijksafw. plus gemeenschap afstemming oplossing dmv vastst.ovk. aanpassing akte ms, plus nieuw te maken testament ivm pos alle betrokken partijen.”

2.17 Nadat beklaagde terug was gekomen van vakantie heeft klaagster hem op 6 augustus 2018 telefonisch benaderd met de mededeling dat zij niet achter de inhoud van de vaststellingsovereenkomst stond en zich daaruit wilde terug trekken. Dit omdat haar – klaagster – was gebleken dat de verstrekte informatie over de juridische gevolgen van de ruilverkaveling voor haar vordering op het pand XXA. onjuist was. Beklaagde heeft daarop geïnformeerd bij HA. en daarover op 7 augustus 2018 met klaagster gesproken en haar toegelicht waarom de overeenkomst volgens beklaagde goed voor klaagster was en dat zo aan haar wens werd voldaan. Daarbij heeft hij klaagster geadviseerd dat indien klaagster de vaststellingsovereenkomst wilde intrekken, een andere adviseur in te schakelen.

2.18 Met dagtekening 10 augustus 2018 heeft beklaagde aan klaagster een factuur voor zijn diensten gestuurd ten bedrage van € XXX. Deze is in grote lijnen als volgt samengesteld (in €):

Inventarisatie en analyse	XXX
Overleg op 13-6, 12-7, 14-7 en 7-8	XXX
Divers overleg met A. Ansing	XXX
Beoordeling akte ruilverkaveling	XXX
Overleg met P&B inzake juridische aspecten scheiding	XXX
Opstellen vaststellingsovereenkomst	<u>XXX</u>
Subtotaal	XXX
Factuur P&B	<u>XXX</u>
Subtotaal	XXX
BTW	<u>XXX</u>
Totaal	XXX

2.19 Namens klaagster heeft A. contact opgenomen met beklaagde, hetgeen resulteerde in aan afspraak voor een bespreking op 12 september 2018. Daarbij werd de inhoud en reikwijdte van de aan beklaagde verstrekte opdracht en de hoogte van de factuur van beklaagde besproken. Op 14

september 2018 heeft A. beklaagde per email bericht dat klagster ontkent een opdrachtbevestiging te hebben ontvangen.

2.20 Beklaagde en klagster zijn daarna niet nader tot elkaar gekomen in het tussen hen ontstane geschil. Dit, en omdat betaling van de factuur door klagster achterwege bleef, heeft ertoe geleid dat beklaagde klagster op 23 juli 2019 heeft laten dagvaarden voor de kantonrechter te Assen. In de dagvaarding is onder punt 6. onder meer vermeld dat beklaagde klagster bij de aanvaarding van de opdracht heeft geïnformeerd over mogelijk tegenstrijdige belangen van E. en klagster.

2.21 Op 27 augustus 2019 heeft klagster de onderhavige klacht(en) tegen beklaagde bij de Raad ingediend.

2.22 Bij vonnis van 10 maart 2020 heeft de kantonrechter van de Rechtbank Noord-Nederland klagster – onder meer – veroordeeld tot betaling aan beklaagde van de factuur van 10 augustus 2018.

3. De klacht en conclusies van klager en beklaagde

3.1 Klagster verwijt beklaagde in de onderhavige klachtprocedure, kort gezegd:

3.1.1 handelen in strijd met artikel 1, eerste lid, van het Reglement Beroepsuitoefening (hierna: RBU) doordat beklaagde:

haar heeft misleid en heeft gewerkt zonder opdrachtbevestiging en zonder toestemming externe deskundigen heeft ingeschakeld.

3.1.2 handelen in strijd met artikel 2, tweede lid, van het RBU doordat beklaagde:

haar belangen onvoldoende heeft behartigd, en bovendien haar opdracht niet had mogen aanvaarden gezien haar aan E. tegengestelde belangen.

3.1.3 handelen in strijd met artikel 8 van het RBU doordat beklaagde:

een opdracht heeft aangenomen waarvoor hij niet voldoende deskundig was.

3.1.4 handelen in strijd met artikel 13 van het RBU doordat beklaagde:

aan haar kosten van een externe deskundige in rekening heeft gebracht voor werkzaamheden die in feite niet voor haar doch voor E. zijn verricht.

3.2 Partijen hebben voor hun standpunt aangevoerd wat is vermeld in de van hen afkomstige stukken en hetgeen zij daaraan ter zitting hebben toegevoegd.

3.3 Klagster concludeert tot gegrondbevinding van de klachten zoals vermeld.

3.4 Beklaagde concludeert primair tot niet-ontvankelijkheid van de klachten en subsidiair tot ongegrondbevinding van de klachten.

4. Beoordeling van de klacht(en)

Ontvankelijkheid

4.1 Artikel 6, vierde lid van het RTRB luidt:

“Een klacht die wordt ingediend na verloop van een jaar na de dag waarop de klager heeft kennisgenomen of redelijkerwijs kennis heeft kunnen nemen van het handelen of nalaten van het lid van RB tegen wie de klacht is gericht, wordt niet-ontvankelijk verklaard. Een klacht wordt steeds niet-ontvankelijk verklaard indien meer dan vijf jaren na dat handelen of nalaten zijn verstreken.”

4.2 De klacht van klaagster is op 27 augustus 2019 door de Raad op elektronische wijze ontvangen. Beklaagde stelt dat nu de advisering waarover klaagster klaagt is geëindigd op 14 juli 2018, derhalve meer dan één jaar vóór ontvangst van de klacht door de Raad, klaagster niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in haar klachten.

4.3 De Raad stelt voorop dat sinds de invoering van het nieuwe RTRB op 1 januari 2019, het tuchtrecht van de Vereniging – anders dan daarvoor – naast een absolute verjaringstermijn ook een relatieve verjaringstermijn kent. Deze relatieve verjaringstermijn bedraagt in beginsel één jaar. Aan beklagde kan worden toegegeven dat de advisering door beklagde, waartegen de klachten zich richten, meer dan één jaar vóór indiening van de klacht bij de Raad is geëindigd.

4.4 De in artikel 6, vierde lid van het RTRB bedoelde termijn van één jaar neemt echter eerst een aanvang op de dag ná de dag waarop de klager heeft kennisgenomen of redelijkerwijs heeft kunnen kennis nemen van het gestelde klachtwaardig handelen. Als eerste dag van de termijn van één jaar heeft naar het oordeel van de Raad dan ook te gelden de dag ná de dag waarop de klager zich bewust is geworden of redelijkerwijs bewust moet zijn geworden van het mogelijk ‘klachtwaardige’ aspect van het handelen van het lid. De eventuele kennis van een gemachtigde van de klager dient in dit verband aan de klager te worden toegerekend.

4.5 Op grond van hetgeen daarover in de stukken en ter zitting is aangevoerd acht de Raad aannemelijk dat klaagster zich redelijkerwijs niet eerder dan op 12 september 2018, tijdens de bespreking van haar gemachtigde A. met beklagde, bewust is geworden of had hoeven worden van het mogelijk klachtwaardig handelen van beklagde. Daar doet niet aan af dat klaagster zich op 6 augustus 2018 tot beklagde heeft gewend om beklagde te laten reageren op het feit dat zij inmiddels had begrepen dat het advies met betrekking tot de gevolgen van de ruilverkaveling voor de boedelverdeling onjuist was. Immers beklagde heeft daarover klaagster nog nader geïnformeerd en dit advies aan klaagster nogmaals toegelicht. Daarbij neemt de Raad in overweging dat klaagster destijds 82 jaar oud was, niet bedrijfsmatig handelde en geen juridische achtergrond heeft.

4.6 Artikel 6, vijfde lid van het RTRB luidt:

“De Raad van Tucht kan beslissen de klager niet-ontvankelijk te verklaren indien deze de klacht betreffende het daarin aan de orde zijnde feitencomplex reeds bij een ander met tuchtrechtspraak belast forum aanhangig heeft gemaakt.”

4.7 Beklaagde stelt dat klaagster niet ontvankelijk is in haar klachten omdat over hetzelfde feitencomplex reeds een procedure is gevoerd bij de kantonrechter van de Rechtbank Noord-

Nederland.

4.8 De kantonrechter van de Rechtbank Noord-Nederland kan echter niet worden aangemerkt als “een ander met tuchtrechtspraak belast forum”. Reeds hierom is de stelling van beklaagde onjuist.

4.9 De Raad acht de klachten van klagster op grond van het voorgaande ontvankelijk.

De klacht onder 3.1.1

4.10 Artikel 1, eerste lid, van het RBU luidt:

“Een lid is gehouden zijn werkzaamheden op een eerlijke, zorgvuldige en behoorlijke wijze te verrichten, zich te houden aan wet- en regelgeving en zich verder te onthouden van al wat overigens in strijd is met de eer en waardigheid van het beroep.”

4.11 Tussen partijen is niet in geschil dat klagster aan beklaagde een opdracht heeft verstrekt, doch partijen verschillen van mening over de aard en inhoud van de verstrekte opdracht. Klagster stelt dat beklaagde haar heeft misleid en heeft gewerkt zonder opdrachtbevestiging en zonder haar toestemming externe deskundigen heeft ingeschakeld.

4.12 De last om feiten en omstandigheden te stellen en bij betwisting – zoals hier – aannemelijk te maken die de conclusie rechtvaardigen dat sprake is geweest van gedragingen van beklaagde die in strijd zijn met het bepaalde in artikel 1, eerste lid van het RBU, rust in beginsel op klagster.

4.13 Klagster stelt daartoe dat zij zich tot beklaagde heeft gewend uitsluitend met het verzoek zeker te stellen dat B. in de werkplaats van XXA. zou kunnen blijven werken doch dat daarbij niet is gesproken over het door beklaagde inwinnen van externe adviezen. Beklaagde stelt daartegenover dat hij van klagster opdracht heeft gekregen voor de werkzaamheden die – kortgezegd – zijn vermeld factuur van 10 augustus 2018 (2.18), waartoe ook behoorde het zo nodig raadplegen van externe deskundigen. Zonder opdracht van klagster zou hij – beklaagde – geen werkzaamheden met betrekking tot de verdeling van de voormalig echtelijke woning XXA. hebben verricht.

4.14 De Raad stelt voorop dat tot het op zorgvuldige en behoorlijke wijze verrichten van de werkzaamheden als bedoeld in artikel 1, eerste lid, van het RBU, tevens behoort dat een lid tegenover zijn cliënt geen onduidelijkheid laat bestaan over de inhoud en de reikwijdte van de door het lid jegens zijn cliënt aanvaarde opdracht. Het verstrekken van een duidelijke, schriftelijke, opdrachtbevestiging is daarvoor een bij uitstek geschikt middel.

4.15 Tot de stukken van het geding behoort een door beklaagde overgelegde niet-ondertekende opdrachtbevestiging. Daarmee maakt beklaagde tegenover de gemotiveerde stelling van klagster niet aannemelijk dat hij deze opdrachtbevestiging aan klagster heeft verstrekt. Nu beklaagde ondanks het kennelijk aanvaarden van een opdracht tot het verrichten van werkzaamheden voor klagster daarvoor geen schriftelijke opdrachtbevestiging heeft verstrekt, rust in dit geval op beklaagde de last de door hem gestelde aard en omvang van de door klagster verstrekte opdracht aannemelijk te maken.

4.16 In zijn verweerschrift schrijft beklaagde onder meer (bladzijde 10): “Relevant is nog dat de bedoeling van X. was dat haar zoon B. de werkplaats kon blijven huren. Dat wilde

zij waarborgen en daarvoor kwam zij bij mij.” Dit komt overeen met de stelling van klaagster. Dat - zoals beklaagde stelt, doch klaagster weerspreekt – beklaagde zonder opdracht van klaagster geen werkzaamheden met betrekking tot de verdeling van de voormalig echtelijke woning XXA. zou hebben verricht, acht de Raad niet aannemelijk in het licht van de toentertijd reeds door beklaagde aan E. gegeven adviezen met betrekking tot de overgang van de gehele nalatenschap inclusief het woonwerkpand XXA. (2.5 en 2.6). Veeleer ligt de oorzaak van de werkzaamheden van beklaagde met betrekking tot de verdeling van XXA. reeds besloten in de door E. aan beklaagde verstrekte opdracht. Hiermee maakt beklaagde ook niet aannemelijk dat hij met klaagster vooraf heeft besproken dat hij – op haar kosten – mogelijk externe deskundigen zou inschakelen.

4.17 Dat beklaagde klaagster zou hebben ‘misleid’ in de zin van ‘haar hebben bedrogen’ of ‘opzettelijk benadeeld’ acht de Raad door klaagster op geen enkele wijze aannemelijk gemaakt.

4.18 De Raad acht de klachten onder 3.1.1. gegrond, met uitsluiting van dat deel van de klachten dat ziet op misleiding van klaagster door beklaagde.

De klacht onder 3.1.2

4.19 Artikel 2, tweede lid, van het RBU luidt:

“ Het is een lid niet geoorloofd werkzaamheden te verrichten die onverenigbaar zijn met de onafhankelijkheid van een belastingadviseur.

Toelichting:

(...)

Het is verder ongewenst dat een lid optreedt als fiscale belangenbehartiger van twee partijen die met elkaar in onderhandeling zijn. Wanneer een lid dit, met voorafgaande toestemming van partijen, toch doet, zal hij er voortdurend voor moeten waken niet de belangen van de ene klant boven die van de andere klant te plaatsen. Een lid dat twee partijen dient zal voorts in ieder stadium van het adviseringstraject volledige openheid van zaken moeten geven aan beide klanten. Ingeval een situatie van ‘conflict of interest’ dreigt te ontstaan, zal het betrokken lid zich moeten beraden over zijn positie als belastingadviseur van beide partijen. Zo nodig zal hij de adviesrelatie met één van de klanten (tijdelijk) moeten beëindigen.”

4.20 Klaagster stelt dat beklaagde haar belangen onvoldoende heeft behartigd, en bovendien haar opdracht niet had mogen aanvaarden gezien haar aan de belangen van E. tegengestelde belangen.

4.21 Beklaagde stelt echter dat hij bij de aanvaarding van de opdracht van klaagster duidelijk aan klaagster heeft aangegeven dat hij ook de adviseur was van E. en dat er mogelijk tegengestelde belangen waren bij klaagster en E.. Klaagster was zich daarvan van de aanvang af bewust, aldus beklaagde.

4.22 Beklaagde heeft ter zitting van de Raad geloofwaardig verklaard dat hij bij de aanvaarding van de opdracht van klaagster zijn positie als adviseur van E., naast zijn mogelijk positie als adviseur

van klaagster, heeft besproken en toegelicht. Dit strookt tevens met de in de dagvaarding van 23 juli 2019 opgenomen verklaring van beklaagde (2.20). De aanvaarding op zich van de opdracht van klaagster door beklaagde acht de Raad dan ook niet in strijd met het RBU.

4.23 Het voorgaande neemt echter naar het oordeel van de Raad niet weg dat, gezien de ontwikkelingen die zich na aanvaarding van de opdracht van klaagster voordeden, er bij beklaagde alle redenen had moeten zijn positie als adviseur van zowel klaagster als E. te heroverwegen. Naar het oordeel van de Raad had beklaagde uiterlijk nadat hij op de hoogte was geraakt van de mogelijke juridische complicaties van de ruilverkaveling bij de verdeling van XXA., gezien de in ieder geval vanaf dat moment zeer uiteenlopende belangen van klaagster en E., de relatie met één van beiden moeten beëindigen. In plaats daarvan heeft beklaagde op 13 juli 2018 voor klaagster en E. een concept-vaststellingsovereenkomst opgesteld, welke op 14 juli 2018 (ook) met klaagster is besproken en direct daarop dezelfde dag door haar is ondertekend (2.14). Beklaagde had moeten begrijpen dat klaagster, een vrouw van 82 jaar zonder juridische achtergrond, zonder dat zij daarvoor redelijke bedenktijd had of de mogelijkheid in alle rust met andere raadgevers daarover te spreken, de reikwijdte van hetgeen zij in die vaststellingsovereenkomst overeenkwam, niet of onvoldoende kon overzien, en haar als haar adviseur in bescherming moeten nemen. Daar doet de gestelde urgentie in verband met de slechte gezondheidstoestand van E. niet aan af. Beklaagde heeft immers bewust deze positie van adviseur van beide partijen op zich genomen en daarmee zelf de mogelijkheid gecreëerd dat hij in een situatie als de onderhavige terecht zou kunnen komen.

4.24 De Raad acht de klacht onder 3.1.2. gegrond, met uitsluiting van dat deel van de klacht dat ziet op het niet mogen aanvaarding van de opdracht door beklaagde.

De klacht onder 3.1.3

4.25 Artikel 8 van het RBU luidt:

“ Een lid gaat geen klantrelatie aan indien hij niet beschikt of kan beschikken over voldoende deskundigheid om de door de klant gevraagde dienstverlening te kunnen uitvoeren.

Toelichting:

Een lid aanvaardt een opdracht alleen dan wanneer hij over voldoende deskundigheid beschikt om de opdracht uit te voeren. Dit doet zich voor wanneer hij zelf deskundig is op het betreffende terrein of wanneer hij binnen zijn kantoororganisatie beschikt over de benodigde deskundigheid. In alle andere situaties weigert een lid de opdracht, tenzij de klant instemt met het raadplegen van een externe deskundige.”

4.26 Klaagster stelt dat beklaagde een opdracht heeft aangenomen waarvoor hij niet voldoende deskundig was.

4.27 Vaststaat dat beklaagde zelf de concept-vaststellingsovereenkomst voor klaagster en E. heeft opgesteld doch tevens staat vast dat daarbij is geadviseerd door HA. (2.16). Niet gesteld is dat E., ook klant van beklaagde, niet zou hebben ingestemd met het raadplegen van deze externe deskundige. De Raad acht ook niet aannemelijk dat beklaagde zonder instemming van E. die deskundige heeft geraadpleegd. Omdat de eigen rol van beklaagde bij het opstellen van de vaststellingsovereenkomst niet volledig duidelijk is geworden acht de Raad niet aannemelijk gemaakt dat beklaagde de bepaling van artikel 8 van het RBU heeft geschonden. Ten overvloede merkt

de Raad op dat een lid met onvoldoende kennis van het contractenrecht zich verre dient te houden van het opstellen van overeenkomsten.

4.28 De raad acht de klacht onder 3.1.3. ongegrond

De klacht onder 3.1.4

4.29 Artikel 13 van het RBU luidt:

“Een lid zal zijn honorarium vaststellen met inachtneming van de aard, de omvang en het belang van zijn werkzaamheden en de kosten van het raadplegen van externe deskundigen.

4.30 Klaagster stelt dat beklagde aan haar kosten van een externe deskundige in rekening heeft gebracht voor werkzaamheden die in feite voor niet voor haar doch voor E. zijn verricht. Beklaagde heeft dat gemotiveerd bestreden.

2.23 Onder 4.16 heeft de Raad geoordeeld dat beklagde niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij met klaagster vooraf heeft besproken dat hij – op haar kosten – mogelijk externe deskundigen zou raadplegen. De aanhef op de factuur van HA. “Inzake: D./advies E. c.s.” (2.16) wijst ook niet in de richting van werkzaamheden die specifiek zijn verricht voor klaagster, doch eerder lijken deze een gevolg te zijn van werkzaamheden ten behoeve van E.. Ook de specificatie van de werkzaamheden van H. wijst in die richting : “check structuur/afstemmen notariaat/afstemmen huwelijksafw. plus gemeenschap afstemming oplossing dmv vastst.ovk. aanpassing akte ms, plus nieuw te maken testament ivm pos alle betrokken partijen.” Alsdan is er geen plaats voor het doorbelasten van de kosten van de geraadpleegde externe adviseeraan klaagster.

4.31 Tot slot merkt de Raad op dat klaagster zich tot beklagde heeft gewend met de mededeling dat het haar wens was dat een oplossing wordt gevonden waarbij B. in de werkplaats zou kunnen blijven werken. Zij heeft beklagde verzocht haar daarbij te willen adviseren. Het is de Raad niet duidelijk geworden waarom beklagde haar niet aanstonds heeft medegedeeld dat B. reeds uit hoofde van de maatschapovereenkomst een recht had om de werkplaats na beëindiging van de maatschap te blijven gebruiken (2.15), en dat zulks bovendien al was besproken met E. (2.6).

4.32 De conclusie is dat klachtonderdeel 3.1.4. is gegrond.

Slotsom met betrekking tot de klachten

4.33 Op grond van al het voorgaande zijn de klachten vermeld in de onderdelen 3.1.1 en 3.1.2 ten dele gegrond, is de klacht vermeld in onderdeel 3.1.4 gegrond en is de klacht in onderdeel 3.1.3. ongegrond.

Op te leggen maatregel

4.34 Hoewel beklagde, door de opdracht van klaagster te aanvaarden, niet heeft gehandeld in strijd met het RBU, had hij zich (eerder) dienen te realiseren dat hij na de ontwikkelingen rondom de eventuele juridische gevolgen van de ruilverkaveling op de aan hem verstrekte opdracht, als professionele adviseur

in een bijzonder lastig parket terecht was gekomen en dat zijn gelijktijdige advisering naar klagster en E. niet langer houdbaar was. Daarbij heeft beklaagde zich er bij de advisering rondom de vaststellingsovereenkomst van 14 juli 2018 onvoldoende rekenschap van gegeven de belangen van klagster te bewaken, en is hij in zoverre in zijn zorgplicht jegens klagster tekort geschoten. Ook heeft beklaagde de kosten van de door hem ingeschakelde externe adviseur ten onrechte bij klagster gedeclareerd. De Raad acht dit ernstig. Wel neemt de Raad bij het opleggen van de maatregel mede in overweging dat beklaagde heeft aangegeven zich ervan bewust te zijn dat hij bij zijn advisering van klagster meer tijd had moeten nemen.

4.35 Naar het oordeel van de Raad is de maatregel van “berisping” als bedoeld in artikel 14, vierde lid, onder letter b, van het RTRB een passend en geboden antwoord op de geconstateerde gedraging van beklaagde. De Raad zal overeenkomstig besluiten.

5. Kosten van de procedure

De kosten van deze procedure worden met toepassing van artikel 14, zesde lid van het RTRB vastgesteld op € 750. Deze kosten komen ten laste van beklaagde. Door de Vereniging dient aan klagster het door haar voor het in behandeling nemen van deze klacht gestorte bedrag van de waarborgsom van € 200 te worden terugbetaald.

6. Beslissing

De Raad:

- verklaart de klachten zoals verwoord in de onderdeel 3.1.1. gegrond, met uitsluiting van dat deel van de klacht dat ziet op misleiding van klagster door beklaagde;
- verklaart de klachten onder 3.1.2. gegrond, met uitsluiting van dat deel van de klacht dat ziet op het niet mogen aanvaarding van de opdracht door beklaagde;
- verklaart de klacht opgenomen onder 3.1.4 gegrond,
- verklaart de klacht zoals verwoord in onderdeel 3.1.3 ongegrond,
- berispt de beklaagde,
- veroordeelt beklaagde in de kosten van de procedure, door de Raad vastgesteld op € 750 en bepaalt dat beklaagde het bedrag ad € 750 uiterlijk binnen veertien dagen nadat deze uitspraak onherroepelijk is geworden dient over te maken naar rekening IBAN: NL92 ABNA 0435 1683 55 t.n.v. RB te Den Haag onder vermelding van klachtnummer 707089.01.08.006.83, en
- bepaalt dat de door klagster gestorte waarborgsom van € 200 door de Vereniging wordt gerestitueerd.

Deze uitspraak is gedaan door K., voorzitter, L. en M., in tegenwoordigheid van N..

Deze uitspraak wordt toegezonden aan klagster en beklaagde. Een kopie van deze uitspraak wordt toegezonden aan het bestuur van de Vereniging Register Belastingadviseurs te Den Haag.

Tegen deze uitspraak kunnen klagster, beklaagde en het bestuur van de Vereniging RB binnen twee maanden na de dagtekening beroep instellen via de website rb.klachtregeling.nl.

Voor het instellen van beroep is een waarborgsom verschuldigd. Na het instellen van beroep ontvangt de indiener daarvoor een nota.